

VLOEDGOLF

VLOEDGOLF

Mette-Indra Lofthus

Uitgeverij Letterdelta Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, mei 2026

© 2026 Mette-Indra Lofthus

Auteur: Mette-Indra Lofthus

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: iStock

Auteursfoto: byRienkphotography

Coverontwerp: uitgeverij Letterdelta

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Drukwerk: Wilco BV, Amersfoort

Uitgeverij: Letterdelta

www.letterdelta.nl

isbn: 978-94-934980-2-0

1

Nora

20 maart 2024 06.00 uur

Nora schrikt wakker en zit meteen rechtop in bed. Het luchtalarm gaat af. Het angstaanjagende geluid in combinatie met de nog donkere omgeving doet onheilspellend aan. Wat is er aan de hand en waar is Sverre? Het bed naast haar is leeg.

‘Sverre, wat is er?’ Er komt geen enkele reactie op haar geroep.

Ze wil het bed niet verlaten, toch is dat nodig. De sirene gaat immers niet voor niets. Met een wild bonkend hart verlaat ze haar warme plek, schiet in haar spijkerbroek. Terwijl ze haar dikke trui over haar hoofd trekt, kijkt ze door het raam naar de achter hen gelegen houten panden. Ze is opgelucht als ze merkt dat er niet een van de oude boothuisjes waarin bedrijfsjes zijn gevestigd in brand staat. Ondertussen loeien de sirenes onverstoorbaar door. De korte, harde stoten doen pijn aan haar oren. In zichzelf pratend, een teken dat ze gespannen is, rent ze naar de logeerkamer aan de voorkant van het huis. Daar heeft ze zicht op de Geirangerfjord. Door het kiertje van het gordijn ziet ze dat ook daar geen sprake van brand is. Voor de rest kan ze niets waarnemen. Het schijnsel van de maan is te zwak.

Als een kip zonder kop rent ze van de ene kant van het huis naar de andere. Nergens is een teken te vinden waarom het luchtalarm gaat.

Terwijl ze van beneden Sverres bonkende voetstappen en andere geluiden hoort, knijpt haar keel steeds verder dicht. Haar hart bonkt tegen haar ribbenkast en haar bevende handen zijn nat van het zweet.

‘Sverre, geef verdomme eens antwoord!’ roept ze, terwijl ze de trap afdendert. In de gezellige keuken volgt ze zijn bewegingen. Ze kijkt toe hoe hij koffie in de gereedstaande thermoskan giet en hoe hij vervolgens hun warme jassen klaarlegt op de keukentafel. Aan zijn strakke kaaklijn ziet ze dat hij ook ongerust is.

Blijkbaar heeft hij haar toch gehoord. In één beweging draait hij zich om en vaart tegen haar uit. ‘Wat sta je hier dom te staan, Nora? We moeten als de gesmeerde bliksem naar een veilige hoogte vluchten!’

‘Hoezo?’ Ze krimpt ineen. Het aanhoudende geluid van de snerpende sirene doet pijn aan haar hoofd en oren en lijkt hier nog harder te klinken. Met een kreet drukt ze haar handen tegen haar oorschelpen. Het irritante geluid dringt er dwars doorheen. Hoofdschuddend kijkt ze naar Sverre, die opnieuw druk bezig is met ... ja, met wat? Als ze moeten vluchten, dan hebben ze toch meer nodig dan alleen koffie en hun warme jassen?

Ze sprint naar boven. Propt lukraak kleding, toiletartikelen en de belangrijkste papieren in de uit de kast gepakte reistas. De rits wil met moeite dicht. Intussen kruipt de angst als een verlamdend gif door haar lijf, waardoor ze als een zak te zware houtblokken op het bed zakt. Terwijl ze roerloos blijft liggen gaan talloze gedachten door haar hoofd.

Misschien staat er inmiddels iets op het internet? Ze grist haar mobiel van haar nachtkastje en met stijve, onwillige vingers zoekt ze de nieuwssite op. Ondertussen werkt het gejang van het alarm haar op de zenuwen. Ze tikt ongeduldig met haar voet op de grond, kijkt onrustig van het raam naar haar mobiel terwijl ze wacht totdat het nieuwsbericht volledig is geladen. En juist op het moment dat ze de tekst kan lezen, valt de telefoon uit haar handen en glipt onder het bed. Ze springt op en duikt half onder Sverres slaapgedeelte. Precies op het moment dat haar vingers de mobiele telefoon voelen, klinkt het spraakbericht vanuit het sirene-systeem door de kamer. Van schrik houdt ze haar adem in.

Al liggend luistert ze naar de uitgesproken woorden, waarvan ze niets begrijpt. Het kwartje valt ook niet als ze de Engelse en Duitse versie hoort van de tsunamiwaarschuwing. Pas als ze Sverres in laarzen gehulde benen naast het bed ziet staan en ze zijn dwingend stem hoort, landt de werkelijkheid bij haar.

Een tsunami, hoe dan? Staat Åknes op instorten?

Ze heft haar hoofd op, komt daarbij onzacht in aanraking met de onderkant van het bed. Een scheldwoord klinkt hard door de ruimte. Ze gelooft de net uitgesproken woorden niet. Het is gewoon één grote, ziekelijke grap. Åknes staat echt niet op instorten. Dat kán gewoon niet! Hysterisch lachend kruipt ze onder het bed vandaan. Sverres uitgestoken hand negeert ze. Ze verwacht half en half dat hij ook in een lachbui zal uitbarsten, alleen blijft het van zijn kant akelig stil. Dan ziet ze zijn lijkleke gezicht. Vol ongeloof staart ze ernaar.

‘Sverre,’ ze brengt niet meer voort dan een piepgeluid, slikt en gaat verder, ‘is het echt waar?’

‘Ik geloof het zelf ook niet.’ Hij schudt vol ongeloof zijn hoofd.

Precies op dat moment beginnen beide telefoons te zoemen en te trillen. Met een kreet van afschuw gooit ze die van haar op het matras. Het toestel stuitert nog enkele keren na en blijft dan doodstil liggen.

Sverre daarentegen opent het sms-bericht.

Nora realiseert zich dat ze dat ook beter had kunnen doen. Nu weet ze nog niet wat erin staat. Vol angst kijkt ze toe hoe het gezicht van haar lieve vriend steeds wanhopiger wordt.

‘Wat is er? Wat staat er in de sms, Sverre?’

‘Kijk zelf maar.’ Hij houdt de telefoon voor haar neus.

‘Nee, ik wil het niet ... ik kan ...’ Zonder dat ze het wil, scannen haar ogen de inhoud van het bericht.

Evacuation order from the Norwegian Police.

Tsunami warning has been issued.

EVACUATE TO HIGHER GROUND IMMEDIATELY!

‘Shit. Nee,’ gilt ze. Er dreigt een grote hoeveelheid steen in de lager gelegen fjord te vallen, met een mogelijke tsunami tot gevolg. Die zal hen dan ook bereiken. Als ze hier blijven zijn ze ten dode opgeschreven. Hun huis grenst immers aan het water. Ze moeten vluchten!

Van een samenwerking tussen haar lichaam en haar brein is geen sprake meer. Nora bevriest als het ware en blijft als een ijssculptuur staan. Haar ademhaling gaat snel. Er vormt zich zweet in haar handen en op haar voorhoofd. Zwarte vlekken dansen voor haar ogen, het bloed suist in haar oren. Haar vingertoppen tintelen. Nog even en ze valt flauw. De symptomen van een naderende paniekaanval zijn niet te negeren. Hijgend klampt ze zich vast aan Sverre. De zwarte vlekken voor haar ogen breiden zich uit. Ze voelt zich wegglijden, schrikt dan van de klap in haar gezicht. Beduusd kijkt ze Sverre aan. Dan dringt met een schok de ware reden tot haar door, waardoor ze direct weer bij haar positieven is. Haastig trekt ze de gereedstaande weekendtas naar zich toe, maar voordat ze die om haar schouder kan hangen, rukt Sverre hem uit haar handen.

‘Wat doe jij nou?’ Verbaasd kijkt ze toe hoe hij de kleding op het bed gooit.

‘Alleen deze papieren zijn belangrijk.’ Hij toont hun paspoorten en propt ze in zijn kontzak. ‘De rest is overbodig.’

Nora snapt er niets meer van. Als hun huis straks is verwoest, hebben ze niets meer. Dan is het handig om in ieder geval nog één setje kleding te hebben. Of niet? Wat maakt dat eigenlijk uit, waarom denkt ze aan zulke onbenullige dingen als kleding? Dat is een zorg voor later. Op dit moment telt alleen hun veiligheid.

Ze pakt Sverres uitgestoken hand en rent achter hem aan de trap af.

2

Happend naar lucht zit Nora naast Sverre in de auto. Buiten is het – op het licht van de straatlantaarns na – nog steeds donker, maar het zal niet lang duren voordat het schemerig wordt. In de huizen om hen heen brandt volop licht. Dit doet op dit tijdstip van de dag surrealistisch aan. Verbijsterd kijkt ze toe hoe sommige bewoners hun auto compleet volstouwen met gevulde tassen.

Normaliter is het op dit tijdstip van de dag nagenoeg uitgestorven in Geiranger, nu is er volop verkeer. Auto's komen van alle kanten aangesjeesd. Van verkeersregels of fatsoensnormen is geen sprake. Het is ieder voor zich. De auto die rechts van hen een andere weggebruiker afsnijdt, komt met hoge snelheid op hen af.

'Sverre, kijk uit! Auto van rechts,' schreeuwt ze ontzet.

De auto scheert rakelings langs haar portier. Luid toeterend, en met opgeheven vuist, drukt de bestuurder zijn auto tussen die van Sverre en een voorganger.

Nu pas ziet Nora dat het niet eens om een inwoner van Geiranger gaat, maar om een buitenlandse toerist. De gele kentekenplaat steekt fel af tegen de witte auto.

'Nou ja zeg, kun je niet even uitkijken?' Nora is witheet.

Al foeterend kijkt ze met Sverre mee. Twee mensen zien immers meer dan een. De kans dat dit weer gebeurt is vrij groot. Iedereen heeft haast om zo snel mogelijk te vertrekken.

De kamikazepiloot die hen zo nodig moest inhalen, heeft door de snelheid de remweg verkeerd ingeschat en klapt met piepende banden op het voertuig voor hem.

Sverre haalt met een ruk het stuur om, rijdt daardoor deels over de stoep, maar het lukt om de brokkenpiloot te omzeilen. Helaas loopt het slechter af voor de auto achter hen. Die boort zich compleet in de kofferbak van de Nederlander.

Nora schrikt van de harde klap. 'Moeten we geen hulp verlenen? Die mensen kunnen onmogelijk verder rijden.'

'Ben je gek? Dan kunnen wij ook niet meer op tijd wegkomen. Dat is toch niet wat je wilt?'

Ze hoort de boze toon in zijn stem. Is dit haar Sverre, haar vriend die altijd een ander op de eerste plaats zet en dan pas aan zichzelf denkt? Wat kan angst toch een ander mens van je maken. Maar hij heeft gelijk, ze wil hier niet achterblijven en wachten op die metershoge vloedgolf. Terwijl Sverre doorrijdt, houdt Nora het tafereel achter hen via de buitenspiegel in de gaten. De mensen van de getroffen auto's zijn uitgestapt en staan met woedende handbewegingen tegen elkaar te brullen. Helaas kan het overige verkeer door de botsing ook niet meer verder rijden. Binnen enkele seconden staat er een lange sliert auto's met geopende portieren achter hen. De inzittenden zoeken in allerijl hun veiligheid op. Sommigen gaan te voet verder, anderen proberen een lift te krijgen van auto's die van een andere kant komen en geen last van de opstopping hebben. Bijna niemand stopt. De wanhoop is duidelijk merkbaar. Mensen rennen schreeuwend naar een volgende auto, in de hoop op meer geluk.

Intussen rijdt Sverre met een behoorlijke snelheid verder, waardoor Nora geen zicht meer heeft op de achter hen ontstane situatie. Ze zit met samengeknepen billen en gebalde vuisten naast hem. Sverre rijdt roekeloos, scheert bij het hotel rakelings langs een geparkeerde bus. Nora gilt van schrik en sluit haar ogen. Ze kan en wil niets meer zien. Stel dat het misgaat.

Pas op het moment dat ze op een recht stuk weg rijden, opent ze haar ogen. Ze hebben zonder kleerscheuren de Fylkesvei 63 gehaald en rijden langs het donkere water van de fjord. Weg van Geiranger en de chaos.

De rit is angstaanjagend. Dat komt mede door de hoge snelheid waarmee Sverre langs de fjord raast. Nora ziet niets anders dan hun eigen koplampen op de verder donkere weg. Een weg die ze op haar duimpje kent, maar die nu onheilspellend aanvoelt.

Links van hen flitst het Grande Fjord Hotel voorbij, met daarachter een camping. Ook hier zijn de loeiende sirenes duidelijk te horen. Het gejang daarvan gaat haar inmiddels door merg en been. Wanneer houdt dat afgrijselijke geluid een keer op, als de ramp zich heeft voltrokken? Ze heeft nooit geweten dat het luchtalarm je kippenvel kan bezorgen. Bij iedere test nam ze het voor lief, nu heeft het voor haar dus een heel andere betekenis gekregen. En dan te bedenken dat de mensen in oorlogsgebieden het noodsignaal dag en nacht horen.

Terwijl haar gedachten alle kanten opvliegen, doemt de zigzaggende weg naar boven voor hen op. Nog even en ze raakt het zicht op de omgeving kwijt, hoewel dat toch al enorm beperkt is. Er is immers bijna niets te zien tussen de overgang van het wateroppervlak en de weg. Normaal gesproken vindt ze dat niet erg als ze in het donker terugkomt van haar avonddienst vanuit het verzorgingshuis in Eidsdal. Maar ja, wat is er nu nog normaal? Dit ritje in het donker maken ze niet voor de lol.

Een misselijkmakend gevoel trekt door haar lichaam. Ze is niet de enige die zich ernstige zorgen maakt. Dat ziet ze duidelijk aan Sverres lichaamstaal. Zijn over het algemeen ontspannen houding wanneer hij autorijdt, is ver te zoeken. Hij zit kaarsrecht in zijn stoel en omklemt het stuur met alle kracht die hij in zich heeft. Het vel spant strak om zijn handen, de knokkels zijn helemaal wit. Zijn kaken heeft hij stijf op elkaar geklemd.

Nora zou willen dat het anders was, dan kon zij haar angst misschien ook beter de baas. Als haar rots in de branding al zo reageert, dan is het niet best.

‘Lieverd, wat staat ons precies te wachten? Weet jij hoe hoog die tsunami wordt?’

Ze kijkt naar zijn gezicht dat onbewogen voor zich uit staart. Het lijkt erop dat hij geen antwoord wil geven.

Na een lange aarzeling begint hij dan toch te praten. ‘Ik ben geen expert, maar weet wel dat het allemaal afhangt van de hoeveelheid steen die naar beneden stort. We moeten rekening houden met een golf van in ieder geval,’ hij slikt even en gaat dan verder, ‘65 meter.’ Hij kijkt haar heel kort aan, toch is het lang genoeg om in zijn ogen de angst te zien.

‘W... wat, zo hoog?’

Ze kijkt naar beneden. Het water is niet te zien, maar Nora weet precies waar het is. En dat is niet zo ver onder hen. Vervolgens gaat haar blik omhoog. Daar ergens in de verte, op een veilige hoogte, ligt het uitzichtpunt.

‘Waarom ga je hierheen? Het water heeft ons hier eerder te pakken. De anderen gaan bijna allemaal richting Flydalsjuvet.’

‘Ja, en dat is dom. Daar bereikt het water ergens zijn hoogtepunt. Als iedereen daaraan wil ontsnappen, moeten ze veel verder doorrij-

den en dat gaat juist niet. Let op mijn woorden: het verkeer staat daar zo muurvast.’

Ongelovig kijkt ze hem aan. Als zij had gereden, was ze ook daarnaartoe gegaan. Wat was dat een verkeerde inschatting geweest.

‘Ørnesvingen is echt de beste ontsnappingsroute. Daar heb je de optimale kans om aan het water te ontkomen. Geloof me maar, Nora, ik weet wat ik doe. Mijn vader heeft mij dit jaren geleden al op het hart gedrukt, mocht het gezien de situatie nodig zijn.’

Nog steeds aarzelend kijkt ze hem aan. Dat zal allemaal best, maar moeten ze dan niet opschieten? Het uitzichtpunt is nog veel te ver weg. Ze zijn wel iets geklommen, maar nog lang niet voldoende.

3

Sverre

Hij begrijpt Nora's angst maar al te goed, toch is hij er niet helemaal bij met zijn gedachten en geeft zonder na te denken antwoord op haar vragen. Dat van die hoogte had hij beter niet kunnen zeggen. Daardoor heeft hij haar nog banger gemaakt dan ze toch al was. Wat ze verder nog vraagt, dringt niet tot hem door. De zorgen om de veiligheid van zijn ouders en opa en oma nemen zijn gedachten helemaal in beslag. Waarom is hij halsoverkop vertrokken en heeft hij niet eens de moeite genomen om te informeren of ze hulp nodig hadden? Dit is immers niets voor hem. Hij stelt anderen altijd boven zichzelf. Voor zijn eigen gemoedsrust belt hij via de carkit naar zijn ouders. In plaats van zijn vaders vertrouwde stem krijgt hij de ingesprektoon. Hij probeert het nog een keer of drie, met steeds hetzelfde resultaat. *Verdomme, pa, beëindig je gesprek!* Gefrustreerd haalt hij een hand door zijn haar. Dit niet-weten is slopend! *Dan eerst opa en oma maar.* Gelukkig gaat de telefoon over, maar daarmee is ook alles gezegd. Er wordt niet opgenomen. Sverre probeert het nog een keer en hoort dan de zachte stem van zijn oma.

'Sverre. Jongen.'

Wat is hij blij met dit teken van leven. Voordat hij begint met praten, slikt hij de dikke brok in zijn keel weg.

'Hei, oma. Waar rijden jullie, of staan jullie vast in het verkeer?'

Er valt een korte stilte, dan hoort hij zacht gesnik.

'Sverre, we zijn gewoon thuis. Opa weigert te vluchten.'

'Wat? Nee, oma, dat kan niet! Praat met hem. Zeg dat jullie moeten vluchten. Het kan nog, maar dan moeten jullie wel opschieten.'

Een gevoel van onmacht neemt bezit van hem. Was hij toch maar naar hen toe gereden. Misschien had hij samen met oma de koppige oude man kunnen overhalen.

Aan de andere kant van de lijn hoort hij de woorden die tussen zijn opa en oma vallen. Het gaat er hard aan toe. De normaal gesproken zachte stem van zijn oma is enkele octaven hoger. Huilend smeekt

ze haar man om met hun buurman mee te gaan. Het klaaglijk gehuil gaat Sverre door merg en been. Dan valt er een oorverdovende stilte.

‘Sverre, opa wil echt niet mee. En ik ... ik blijf bij hem. Ik kan hem onmogelijk in de steek laten.’ Dat laatste zegt ze kermend.

‘Oma, geef mij opa zelf! Misschien kan ik hem tot inkeer brengen.’

Sverre is bang dat het hem ook niet lukt, maar wie weet luistert hij toch naar zijn enige kleinzoon. Sverre hoort zijn opa’s hijgende ademhaling. Dan valt de verbinding weg.

‘Fuck. *Nei!*’ Zijn schreeuw klinkt hard in de verder stille auto. Zijn vuisten rammen op het stuur. Tegen beter weten in probeert hij na een paar seconden alsnog contact met ze te krijgen. De lijn is dood. Tevergeefs probeert hij het nog een paar keer. De lijn blijft dood. Het telefoonnetwerk is overbelast. Dan kan hij het ook wel vergeten om contact te krijgen met zijn ouders. Een gevoel van onbehagen neemt bezit van hem. Hij voelt het bloed pulseren door zijn aderen, voelt hoe zijn hartslag omhoogschiet. De prop in zijn keel wordt steeds dikker en maakt het slikken moeilijker. In zijn maag vormt zich een dikke klomp.

‘Verdomme!’ Vol frustratie ramt hij weer met zijn vuisten op het stuur. De vloek- en scheldwoorden klinken hard in de kleine ruimte. Hij weet als geen ander wat er hen nu te wachten staat. Dat komt door zijn hechte vriendschap met Knut, die werkzaam is bij het bedrijf dat de bewegingen van de berg op de voet volgt en verantwoordelijk is voor de veiligheid van de omwonenden. Als de ramp zich voltrekt, gaat het net als bij de catastrofale gebeurtenissen in Tafjord en Loen in 1934 en 1936 de geschiedenisboeken in. Alleen is er een verschil. Die bergen stonden niet onder toezicht en Åknes wel, zelfs 24/7. Er is aan alles gedacht om de instabiliteit van de berg nauwkeurig te kunnen monitoren. Maar ja, het klimaatstation dat boven op de berg staat en de temperatuur, het grondwaterpeil, de windsnelheid en de seismische activiteit continu in de gaten houdt, is blijkbaar niet afdoende. Net zoals de gps, laser en radar dat niet zijn. Hij is benieuwd om welke van de vier instabiele sectoren het gaat. De bovenste is het meest in beweging en vertoont meerdere scheuren, waarvan één inmiddels al twintig meter breed is en jaarlijks tussen de zeven en twintig centimeter groeit. Als die het begeeft, dan stort er ongeveer één vierkante kilometer rots naar beneden. In gedachten ziet hij de enorme tsunami

die daardoor ontstaat. Volgens Knuts informatie wordt Hellesylt dan verrast door een vloedgolf tussen de 80 en 85 meter hoog. Hun lieflijke Geiranger zal met een vloedgolf van tussen de zeventig en tachtig meter worden geconfronteerd. Ook al zou de steenlawine van een kleinere omvang zijn dan in het ergste geval, dan is het nog niet best. Die golf is nog altijd hoog genoeg om alles op zijn weg te verwoesten.

Misschien is Hellesylt inmiddels al van de aardbodem verdwenen en rukt de vloedgolf nu al op naar Geiranger, zonder dat zij daar weet van hebben. Vanaf dit punt is daarvan nog niets te zien, maar voor hetzelfde geld is hij al in het begin van de Geirangerfjord. Dan duurt het niet lang voordat hij om de bocht bij de Seven Sisters-waterval komt zeilen. Sverre begint te twijfelen, weet het niet meer precies. Zat er niet maximaal een uur tussen het afgaan van het alarm en de daadwerkelijke tsunami? Het kan natuurlijk ook korter zijn. De natuur doet wat hij zelf wil. Geen enkele wetenschapper heeft daar volledig invloed op. Berekeningen zijn een statistisch gegeven, niet de werkelijkheid.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij de lager gelegen camping van zijn ouders, de plek waar hij een groot deel van zijn jeugd heeft doorgebracht. Waar blijven ze toch? Opnieuw probeert hij contact met ze te krijgen. Tot zijn blijdschap gaat de telefoon over. Eén keer, twee keer, drie keer. Dan hoort hij een hoop gekraak en valt de verbinding weg.

‘Nei, niet weer!’

4

Nora

Ze legt haar hand op Sverres arm. Ze vindt het zo erg voor hem. Te horen krijgen dat je opa en oma niet willen vluchten en dan ook nog eens geen contact met je ouders kunnen krijgen. Zou de hele familie Lund vandaag zo abrupt uit elkaar worden gerukt? Dat zou hij nooit kunnen verteren. Haar lieve, stoere vriend is een echt familiemens.

In wat voor nachtmerrie zijn ze beland? Hoe kan het dat hun onbezorgde leventje zo plotsklaps 180 graden is gedraaid en dat allemaal door zo'n granieten berg die zomaar van de ene op de andere dag op instorten staat, dat is toch onmogelijk?

Hoe kan het dat, nu het werkelijkheid is, ze ineens doodsbenauwd is? Ze weet immers al heel lang dat er veel instabiele bergen in Noorwegen zijn. Alleen heeft ze er nooit bij stilgestaan dat er ook echt iets zou kunnen gebeuren. Als je door het prachtige Noorse landschap rijdt, sta je er niet bij stil dat een berg een tikkende tijdbom kan zijn. Ze zien er zo robuust uit. Eigenlijk is het niet verwonderlijk dat die gigantische brokken steen breuken vertonen. Ze bestaan immers al heel lang.

Op de dag dat ze met Sverre ging samenwonen, heeft hij haar de vraag gesteld of ze het aandurfde om dat in Geiranger te doen. Ze wist toen al dat Åknes een van de veertien Noorse bergen is die continu wordt gemonitord. Dat gaf een veilig gevoel. Ze zei daarom ook volmondig ja. Nu heeft ze spijt van dat antwoord. De werkelijkheid is hard en beangstigend dichtbij.

Met een bezorgde blik scant ze de omgeving. Voor haar gevoel rijden ze in niemandsland. Er is in geen velden of wegen een andere auto te bekennen. Het is niet te hopen dat iedereen écht naar Flydalsjuvet gaat.

Voor de zoveelste keer kijkt ze naar het donkere water voor hen, de kant waar de tsunami vandaan zal komen. Godzijdank is het nog steeds rustig. Maar voor hoelang? Het gevoel van onbehagen neemt steeds verder toe. Haar maag verkramp, een vaag gevoel van mis-

selijkheid komt opzetten. Er vormen zich zweetplekken onder haar oksels. Een brok klemt zich vast in haar keel, bemoeilijkt het slikken. Haar ogen flitsen van links naar rechts. Ze wordt gek in de te krappe ruimte in de auto. Ze wil naar buiten, frisse lucht inademen. Alleen kan dat niet. Ze moeten door.

Aan alles merkt ze dat Sverre geagiteerd is. Hij voert de snelheid steeds meer op. Rijdt als een coureur over de weg. Gaat van buitenbocht naar binnenbocht, alles om maar zo snel mogelijk hoogte te winnen. Aan de ene kant is ze hier blij mee, aan de andere kant vindt ze het doodeng. Stel dat hij de macht over het stuur verliest? Gelukkig naderen ze de eerste haarspeldbocht. Vanaf nu zullen ze snel hoogte winnen.

Terwijl Sverre bijna zonder af te remmen op de haakse bocht afrijdt, horen ze opnieuw het geluid van een binnenkomende sms-alert. Het snerpemde geluid klinkt hard door de verder stille auto. Van schrik knalt Nora tegen Sverres rechterschouder aan, waardoor hij de macht over het stuur verliest.

De vangrail aan de andere kant van de weg komt steeds dichterbij. Nog twee meter, nog één.

5

Sverre

Het metaal van de vangrail schuurt langs het linkerportier van de auto. Het geluid dringt diep door in het voertuig en zorgt voor kippenvel op zijn lichaam. *Shit, dat ging maar net goed!*

Toch is het gevaar nog niet helemaal geweken. Ze rijden half op de weg en half in de brede grasstrook ernaast, waardoor de autobanden door het vochtige, hoge gras geen grip op het asfalt kunnen krijgen. Sverre doet zijn uiterste best om bij te sturen, remt en geeft afwisselend gas, geeft korte rukjes aan het stuur, maar niets lijkt te werken. De auto raakt zo langzamerhand stuurloos en stuitert verder over het oneffen terrein. En ook nog eens aan de verkeerde kant van de weg. Zijn grootste zorg is om te voorkomen dat de banden in de diepe geul terechtkomen die tussen het gras en de rotsen ligt. Zijn handen omklemmen het stuur. Ingespannen kijkt hij naar de weg voor zich. De zenuwen gieren door zijn lijf. Niet alleen vanwege deze situatie, maar ook door het alert. Hij wil weten wat er in staat en snapt niet waarom Nora apatisch blijft zitten en de sms niet leest. Het is dat hij het op dit moment niet zelf kan doen. Voor de zoveelste keer geeft hij een rukje aan het stuur. Nu heeft hij geluk, de auto krijgt weer grip op het wegdek. In een vloeiende beweging stuurt hij de BMW naar de juiste weghelft.

‘En nu wil ik weten wat er in het alert staat!’ Sverre kijkt Nora boos aan. Waarom doet ze niet wat hij zegt?

‘Kom op, Nora. Anders doe ik het zelf. Geef hier die telefoon.’ Hij pakt de mobiel van haar schoot en kan zijn ogen niet geloven als hij het bericht leest.

*The emergency message you just received
was sent out by mistake.
Please remain calm.*

‘Wow, het is vals alarm!’

Een geluksgevoel stroomt door zijn lichaam. Wat heeft hij in de

penarie gezeten; achteraf blijkt het allemaal om niets. Hij hoeft zich niet langer zorgen te maken om zijn ouders en opa en oma. Afscheid nemen van de dierbaarste mensen in zijn leven, op Nora na, is nog lang niet aan de orde. Niets staat het aanstaande huwelijk op 28 juni met zijn lieve, mooie, sprankelende Nora nog in de weg. Ondanks de vreugde voelt hij een brok in zijn keel. Heel even laat hij zijn emoties toe, dan herstelt hij zich weer. Een man zoals hij – met het uiterlijk van een ruwe zeebonk – mag geen softie zijn.

6

Nora

‘Serieus? Laat het me zien.’ Ze juicht en huilt van blijdschap. De afgelopen minuten waren een hel, maar wat is dit fantastisch nieuws! Ze herleest de tekst een aantal keren en legt dan de telefoon weg.

‘Schat, kunnen we niet alsnog naar Ørnesvingen? Van slapen komt toch niets meer terecht. En je weet dat ik zo ontzettend veel van die plek hou.’

Sinds ze vijf jaar geleden haar hart aan Geiranger en Sverre heeft gegeven, heeft het uitzichtpunt inderdaad een grote aantrekkingskracht op haar. Vanaf een grote hoogte geniet ze iedere keer weer van het uitzicht op hun fjord. Hun paradijs. Toch is dat niet helemaal de reden waarom ze naar boven wil. Ze wil zeker weten dat die gevreesde golf niet alsnog om de hoek komt zeilen bij de Seven Sisters-waterval.

Terwijl zij naar boven rijden, komen meerdere auto’s hun tegemoet. Iedereen is opgelucht en het uitbundige geschreeuw en getoeter zorgt voor een glimlach op Nora’s gezicht. Op de weg naar Flydalsjuvet ziet ze een lange sliert auto’s, die gelukkig nu naar beneden rijdt.

Het is nog steeds donker, toch kan ze meer van de omgeving zien. Onbewust scant ze het water, dat ze de ene keer voor zich ziet en dat de andere keer achter hen ligt. Hoe hoger ze komen, hoe meer mistbanken er boven de weg hangen. En dat doet spookachtig aan. Boven bij het uitzichtpunt is het niet veel beter. Daar hangt de mist in slierten boven het wegdek. Heel even bekruipt haar het gevoel dat ze zijn terechtgekomen in het decor voor een horrorfilm. Dan stapt ze net zoals Sverre uit en loopt naar de reling. Diep beneden haar ligt de fjord. En alles is rustig.

Met de armen om elkaar heen zien ze hoe de donkere ochtend plaatsmaakt voor een lichte schemering. De bomen zijn steeds duidelijker te onderscheiden van de daarachter liggende bergen. In rap tempo schijnen de eerste zonnestralen voorzichtig op de bergen rondom de Geirangerfjord. Er heerst een serene rust. Vogels beginnen fluitend aan de dag.

Gelukkig gaat deze dag de boeken in als een dag met een gouden randje en niet als een dag met een dikke, vette, zwarte rand.

7

Sverre

Met zijn rug naar hun huis gericht staart hij over het rimpelloze Mwater. Denkt aan de te koop staande woning aan de Ørnevegen die hij op de terugweg ineens ontdekte. Dat zou dé oplossing zijn. Zonder dat Nora het heeft gezegd, heeft hij allang door dat ze nog steeds op haar hoede is. Dat ze het hier in huis niet meer zo leuk vindt. Hij ziet regelmatig een blik op haar gezicht die hij voorheen nooit heeft gezien. Misschien is een verhuizing naar die prachtige plek, met een grandioos uitzicht op de Geirangerfjord, de ideale oplossing om haar angst te overwinnen.

Het huis staat op een gunstige hoogte en heeft een grote lap grond. Alleen kan hij dan, zoals nu, niet luisteren naar het kabbelen van de golven of op zomerse dagen met zijn voeten in het koele water genieten van de zon, of vanaf de steiger zijn bijna dagelijkse verfrissende duik nemen. Maar ja, je kunt niet alles hebben in het leven. En om eerlijk te zijn is hun huidige onderkomen ook wel iets aan de krappe kant. Hopelijk duurt het na hun trouwen niet erg lang voordat er sprake is van gezinsuitbreiding. Wat zou dat mooi zijn: een miniatuurversie van Nora of hemzelf. Breed glimlachend draait hij zich om en kijkt in het rimpelige gezicht van zijn opa. *Verrek, hij heeft niet eens gemerkt dat zijn ouders en opa en oma er al zijn.*

‘Opa, wat fijn om u te zien.’ Met gespreide armen loopt hij op de oude man af en knuffelt hem minutenlang. Woorden zijn overbodig. Na enkele minuten maakt opa zich los uit de innige omhelzing. ‘Jongen, nu is oma aan de beurt,’ zegt hij schor.

Vervolgens slaat Sverre zijn armen om de broze schouders van zijn oma. Aan haar gesnif te horen, heeft ze moeite haar tranen te bedwingen.

‘Oma, voor mij hoeft u zich niet groot te houden. Mijn schouders zijn breed genoeg. Kom maar.’

Vanuit zijn ooghoek ziet hij hoe zijn vader en moeder een intens verdrietige opa mee naar binnen nemen. Terwijl zijn oma mompelt over hoe ongelukkig ze zich voelde toen opa niet meewilde, hoort